

ὅποια χέρια ἤθελεν πέσει. Ἀκόμη καὶ διὰ προικίον ἐδικόν του τοῦ δίδει τὸ ἀμπέλι... μὲ τοῦτο: νὰ εἶναι καὶ νὰ κάθονται μαζί μὲ τὸν παπᾶ ντου, νὰ τὸν ἀπορεύουν ἕως τὴν ζωὴν του, δουλεύοντας καὶ αὐτὸς ὥστε ἐμπορεῖ εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ εἰς τὰ πράγματα· καὶ πάλε ὄντας δὲν ἐμπορῇ τὴν ἔγνοιαν αὐτοῦ νὰ ἔχουν· εἰ δὲ καὶ δὲν ἔκαναν μαζί καμίαν φορὰ καὶ ξεχωρίσουν, νὰ ἐξουσιάζῃ ὅλες τὲς ἐμισῆς νιντραδες τόσον τῆς ἐκκλησίας, ὥσάν καὶ τοῦ προικίου ντου, καὶ τὸ κάτω σπῖτι μὲ τὸ κελλάρι καὶ ὅ,τι ἔξοδον ἤθελεν γένει εἰς τὸν ἀρχιερέα εἰς τὴν χειροτονίαν του, νὰ γροικᾶται ἀνάμεσον τῶν γονέων...».

60 - 237a

1700. Ἀπόφασις ἐπιτρόπων Σύρου, ἀπὸ 15 Ἀπριλίου, ἐν 110a, σ. 249, ὑποσ. 19.

«...καὶ ἐμεῖς ἐκράξαμεν τοὺς μεγάλους τὶς κτιστάδες, ἡγουν... καὶ τοὺς ἐβάλαμε ἐμπροστὰ μας καὶ ἐξετάσανε τοὺς τοίχους, ἂν ἐποροῦσι νὰ κτίσουν ἀπάνω ἀνωγι καὶ εἰς τὴν ψυχὴν τῶνε εἶπανε πῶς πρέπει νὰ τοὺς χαλάσουν καὶ νὰ τοὺς καινουργιώσουν, ἀλλέως πῶς ἀπάνω δὲν ποροῦ νὰ κτίσουν ἀνώγι... καθὼς καὶ ἀτί μας τὶς ἴδαμεν. Διὰ τοῦτο ἀπὸ τὴν σήμερον δίνομεν τέρμινον τοῦ ἄνωθι Λ. ἡμέρας ὀκτὼ νὰ χαλάσῃ καὶ νὰ κτίσῃ νὰ κάμῃ ποδάρι τοῦ ἀνωγιοῦ, ὅπου θέλει νὰ κάμῃ ὁ παπᾶς, καθὼς εἶναι τὸ ἀντέτι τοῦ τόπου μας· ἀλλέγως καὶ αὐτὸς ὁ Λ. δὲν ἤθελε νὰ κάμῃ ὡς ἄνωθεν, ἐπειδὴ καὶ κλαίγει πῶς διὰ τὴν ὥρα δὲν ἔχει τὸ πορούμενον, δίδομεν θέλημα τοῦ ἄνωθι παπᾶ νὰ χαλάσῃ τὸ ἀφτὸ κατῶφλι τοῦ Λ. καὶ νὰ τὸ κτίσῃ, διὰ νὰ τελειώῃ τὴ δουλειά του, μὲ τοῦτο: νὰ γράφῃ μὲ μάρτυρες τὰ ὅσα ἤθελε ξοδιάσει διὰ νὰ τοῦ τὰ πλερώσῃ ὁ Λ. εἰς τέρμινον ὡς τὸν δευτερογούλη καὶ ἂν τότες ἤθελεν κάμει δυσκολία ὁ Λ. νὰ πληρώσῃ τοὺς ὁξοδες τοῦ ἄνωθι παπᾶ, νὰ εἶναι κρατημένος ὁ παπᾶς νὰ πλερώῃ τοῦ Λ. τρία γρόσια διὰ τὸ αὐτὸ κατῶγι καθὼς τὸ ἀποκόψανε οἱ μαστόροι πριτὰ τὸ χαλάσουν καὶ τ' ἀπομείνῃ τοῦ παπᾶ τὸ κατῶγι ἐλεύθερα ἰδικό του...».

61 - 258a

1706. Σύστασις ἐμπορικῆς ἐταιρείας, 20 Ἰουλίου ἐν Καλαμωτῇ Χίου,

ἐν 161a, σ. 125, ἐξ Ἱστορικοῦ Τοπικοῦ Ἀρχείου, ἀριθ. 69, Καλαμωτῆς, φ. 196.

«Ἐπομείναμεν μὲ τὸν Ξένον Σαματιανὸν τοῦ ποτὲ Νικόλα νὰ κάμωμεν συντροφία νὰ τοῦ δώσω ἐγὼ ὁ Ξένος τοῦ Νομικοῦ ἀσιλλάνια δέκα νὰ τὰ κάμῃ ἀλισιβερίσι, ὅ,τι θέλει νὰ τὰ ψονίζῃ καὶ ὅποτε λογαριαστοῦμεν νὰ βγάλωμεν τὸ κεφάλιν καὶ ὅσον διάφορον κάμνει νὰ τὸ μοιράζωμεν. Καὶ βάλαμεν τὸν

Θεὸν καὶ τὴν Παναγίαν ἀνάμεσό μας καὶ ὅποιος ἀπὲ τοὺς δύο μας κάμη τέχνη γῆ πῆ ψώματα νὰ ἔχη τὸν Θεὸν ἀντίδικον καὶ τὴν Παναγιά ἐν ὥρᾳ τῆς κρίσεως καὶ ἀπογράφομέν το μὲ τὸ ἴδιόν μας χέρι...».

62 - 285a

1719. Ἀπόφασις ἀπὸ 29 Αὐγούστου, δικαστηρίου ἐπιτρόπων Σύρου,

ἐν EEN 110a, σ. 248, ὑποσ. 17.

«Ἐχοντας διαφορὰ ἀνάμεσάν τους ἡ Α. Α. μὲ τὸν Ν. Ρ. ἀπάνω εἰς μίαν ἀπεδωσὶ τοῦ κατωγιοῦ τῆς ἁνωθι Α. καὶ μὲ τὸ νὰ προτεστάρῃ ὁ Ν. νὰ σκάβῃ τὴν κοπριὰ διὰ δικαιώματα τοῦ ἀνωγιοῦ, ἔτζι ἐνεφανίστηκεν ἡ Α. καὶ μᾶς ἔκραξεν καὶ ἐπήγαμε εἰς τὸν τόπον καὶ εἶδαμεν τὴν ὑπόθεσιν καὶ κατὰ τὸ συνήθειο τοῦ τόπου μας, ὅτι πῶς δὲν ἤμπορεῖ τὸ ἀνώγι νὰ γυρέψῃ δικαιώματα εἰς τὰ θεμέλια τοῦ κατωγιοῦ γιὰτὶ ἐβγάζοντας ὁ Ν. τὴν κοπριὰ ἐβρίσκεται περασμένο τὸ κατῶγι ἀπὸ τὰ πέρα, διὰ τοῦτο καὶ ἐμεῖς κρίνομεν καὶ ἀποφασίζομεν, ὅτι ἐκεῖνα τὰ δικαιώματα νὰ εἶναι τοῦ κατωγιοῦ τῆς ἁνωθεν Α. καὶ νὰ μὴν ἐμπορῇ ὁ Ν. νὰ σκάψῃ ἐκεῖ πλιό, οὐδὲ νὰ γυρέψῃ κανένα δικαίωμα...».

63 - 286a

1720. Διαθήκη ἐν Ποταμιᾷ Νάξου, ἐνώπιον τοῦ πρωτόπαπα Δρυμαλίας καὶ δύο μαρτύρων,

ἐν 200a, σ. 854.

«...ἔπειτα ἀφήνει τοῦ υἱοῦ τῆς τὸ σπίτιον... ἔπειτα κάνει μὲ ἀγαθὴν τῆς καὶ καλὴν προαίρεσιν τούτην τὴν θεληματικὴν προσήλωσιν εἰς τὴν Κυρίαν Θεοτόκον τὴν Καλορίτισσα τὸ ὑπόλοιπόν τῆς πρᾶγμα πολὺ ὀλίγον εἴ τι τῆς εὐρίσκεται... νὰ τὸ λαβαίνει ὁ Ἅγιος Καθηγούμενος τοῦ ἰδίου μοναστηρίου, εἴ τι καὶ ἂν εἶναι, μὲ κράτησιν νὰ μνημονεύουν αὐτήν, τοὺς γονεῖς καὶ τὸν ἀδελφόν... Ἔτσι ἠθέλησε καὶ ἐποίησεν ἡ ἁνωθεν κυρὰ Μαρία. Λέγει καὶ τοῦτο: νὰ εἶναι ἡ παροῦσαν τῆς στερεάν, βεβαία καὶ ἀσάλευτη. Εἴ δὲ καὶ ἐκ διαβολικῆς συνεργείας καὶ τινος ἤθελεν σκανδαλίσει μικρὸν τίποτες περὶ τούτου, νὰ ἔχη ἀντίδικον τὴν κυρίαν Καλορίτισσαν καὶ διὰ σωματικὴν παιδωμὴν νὰ πληρώνη γρόσια δέκα τῆς κατὰ καιρὸν ἀφεντίας...».

64 - 318a

1731. Πρακτικὸν τοῦ Κοινοῦ τῆς Μήλου περὶ ἐκλογῆς τριῶν προεστῶν,

ἐν 375a, σ. 267 - 269.